

alterius malefactum depraedicat, vel adulando malefaciens calcar addit, ut perget in malo. De his Isa. 5. legitur: *Vae, qui dicitis malum bonum, et bonum malum.* Hos s. Basilius hom. in Psal. 61. bene describit dicens: *Multi sunt, qui pro bonis pravas comprobant actiones; nam scurrilia loquentem, urbanum ac lepidum; turpiloquum vero, politicum: amarolentum, et iracundum neutquam contemnendum praedicant.* Postea subjungit: *In verborum namque benedictione omnem execrationem vitae suae inducunt, ac reos aeternae damnationis ob ea quae approbant, sese constituant.* Et s. Chrysost. hom. 2. de Davide et Saule ait: *Collaudare delinquentes, longe plus est, quam delinquere.*

6. *Reticentia* peccat is, qui suo silentio non impedit peccatum alterius, quod vel fraterna correctione, vel delatione ad legitimū Superiorem probabiliter impedire posset: maxime in hoc peccant, quibus ex officio incumbit delinquentes monere. De his s. Bern. Serm. de Nativ. s. Joan. Bapt. ait: *Est enim consentire, silere, cum arguere possis.* De correctione fraterna vide infra n. 711.

7. *Conniventia* implicantur peccatis aliorum, qui ea auctoritate sua puniendo impedire, vel saltem vindicare possunt ac debent; impunita tamen et in pejus abire sinunt. Sic peccant saepe magistratus, parentes, heri, praecatores, qui dissimulatione et indulgentia nimia connivent peccatis suorum subditorum.

8. *Participatione* peccatum alienum contrahunt, qui lucrum sibi ex aliena turpitudine comparant, ut lenones, quive latronibus, vel notae turpitudinis hominibus praebent locum, quo se, aut sua recipient: item qui partem furti accipiunt, bona injuste parta scienter cum aliis retinent: de quibus in pracepto 7.

9. *Defensione* committit peccatum alienum, qui malefactoribus patruncinatur, aut doctrinam alterius perversam et impiam tuetur, vel spargit: item qui sua cura aut opera promovere ac propugnare contendit alterius factum iniquum.

Porro dictas species peccatorum alienorum *S. Basilius* Serm. 2. de Baptis. C. 9. tribus modis explicat, breviter dicens, peccatum alienum posse committi vel *opere*, vel *voluntate tantum*, vel *supina negligentia*, dum alii nostro admonendi officio defraudantur.

316. Q. II. Quaenam peccata in Spiritum S. committi dicantur. Respondet *S. Thom.* 2. 2. q. 14. a. 1.: *Quando peccatur ex certa malitia . . . quod contingit ex eo, quod per contemptum abjicitur et removetur id, quod peccati electionem poterat impedire: sicut spes per desperationem, et timor per praeumptionem etc.; haec autem omnia, quae peccati electionem impediunt, sunt effectus Spiritus S. in nobis; et ideo sic ex malitia peccare, est peccare in Spiritum S.* Ibid. a. 2. sex. species hujus peccati assignantur: scil. *Desperatio, praeemptio, impenitentia, obstinatio, impugnatio veritatis agnitae, et inadvertia fraternalae gratiae*, sive charitatis, quae distinguunt secundum remotionem, vel contemptum eorum, per quae potest homo ab electione peccati impediti.

Ibid. a. 3. explicat, quomodo peccatum in Spiritum S. dicatur irremissibile: *Diversimode dicitur irremissibile: si enim dicatur peccatum in Spiritum S., finalis impenitentia, sic dicitur irremissibile, quia nullo modo remittitur; peccatum enim mortale, in quo homo perseverat usque ad mortem, qui in hac vita non remittitur per poenitentiam, neque etiam in futuro dimittetur. Secundum alias duas acceptiones dicitur irremissibile, non quod nullo modo remittatur, sed quia, quantum est de se, habet meritum, ut non remittatur. Et hoc dupliciter: Uno modo, quantum ad poenam, qui*

*enim ex ignorantia, vel infirmitate peccat, minorem poenam meretur; qui autem ex certa malitia peccat, non habet aliquam excusationem, unde ejus poena minuatur . . . Altero modo quoad culpam: sicut aliquis morbus dicitur incurabilis secundum naturam morbi, per quem tollitur id, per quod morbus potest curari, puta cum morbus tollit virtutem naturae, vel inducit fastidium cibi et medicinae, licet talem morbum Deus possit curare, ita etiam peccatum in Spiritum S. dicitur irremissibile secundum suam naturam, in quantum excludit ea, per quae fit remissio peccatorum: per hoc tamen non praeccluditur via remittendi omnipotentiae, et misericordiae Dei, per quam aliquando tales quasi miraculose spiritualiter sanantur.* Porro illa *Praesumptio* facit peccatum in Spiritum S., quae hominem sola Dei misericordia confidentem, ad peccandum audacem facit, abjecto omni timore divinae justitiae. De hac infra num. 387. in Princip. III. de spe.

*Desperatione* peccatur in Spiritum S., per quam homo abjicit omnem spem vel impetranda a Deo veniae, vel salutis aeternae consequendae. De hac infra l. c. n. 386. Sic peccarunt Cain *Genes.* 4. Judas proditor *Matth.* 27.

*Impugnatione agnitae veritatis:* quando de fidei et religionis negotio veritas non ex ignorantia, sed ex deliberata malitia studiose oppugnatur, ut hinc veritatis Christianae sinceritas laedatur. Sic peccarunt Pharisei contra suam conscientiam insectantes doctrinam Evangelii.

*Invidentia fraternalae gratiae;* quando quis dolet et tristatur graviter de virtutibus, donisque Dei, quibus proximus est conspicuus: hoc vitium est proprium Satanae, cuius filii erant Iudei, qui gratiam Evangelii invidebant Gentibus. *Act. 11.*

*Obstinatio:* quando quis adeo induratum habet animum, ut nullis monitionibus et rationibus a pravo proposito et damnabili instituto se deflecti patiatur. Sic obstinatus perit Pharaon. *Exodi 7. et seq.*

*Impenitentia:* cum homo peccatorum suorum finem, modumque nullum facit, ac insuper statuit se nolle unquam poenitentiam agere.

317. Q. III. Quae dicantur peccata in coelum clamantia. R. Ea, quae ob speciale malitiam, divinam ultiōne insigniter accersunt iis, a quibus committuntur. Ita *P. Canisius* cum *Ss. August.* et *Gregorio M.* Ejusmodi quatuor e Scriptura numerantur: *Homicidium voluntarium, peccatum sodomitum, oppressio pauperum, viduarum atque pupillorum, et merces operariorum defraudata.*

I. De homicidio agetur infra in C. 5. de pracepto 5. *Decal.* a. n. 664. et seq. Est autem hoc peccatum unum ex atrocissimis, summamque proximo injuriam infert, qui vitam ei adimit absque legitimo auctore; unde sanguis innocenter effusus vindictam clamat, juxta illud Genes. 4. *Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Nunc igitur maledictus eris super terram.* Unde etiam Genes. 6. statuit: 6. *Quicumque effuderit humanum sanguinem, fundetur sanguis illius:* et Matth. 26. *Omnes qui acceperint gladium, gladio peribunt.*

II. De peccato sodomitico vide infra C. 7. de pracepto 6. n. 756. et seq. De peccatis Sodomitarum dicebant Angeli *Genes.* 19. *Delebimus locum istum, eo quod increverit clamor eorum coram Domino, qui misit nos, ut perdamus illos.*

III. De oppressione pauperum, viduarum atque pupillorum dicit Scriptura *Exodi* c. 22. *Viduae, et pupillo non nocebitis, si laeseritis eos, vociferabuntur ad me, et ego audiam clamorem eorum, et indignabitur furor meus etc.*; et Matth. 23. *Vae vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ, quia comeditis domos viduarum.*